

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 87

Číslo 6

4. února 2007

Cena: 6 Kč

NA „NOCI OTEVŘENÝCH KOSTELŮ“ SE PODÍLELA I NAŠE CÍRKEV

V pondělí 22. ledna večer se otevřely dveře několika pražských kostelů, aby s mottem 3. evropského ekumenického setkání (EEA3): "Světlo Kristovo září nade vším", jehož součástí Noc otevřených kostelů byla, přivítaly všechny, kteří chtěli zakusit sílu tohoto světla prostřednictvím pestré palety nabídky, která jim byla přichystána církvemi sdruženými v Ekumenické radě církví v ČR a České biskupské konferenci Římskokatolické církve, organizátory celého setkání. Středem celého dění se stala ekumenická bohoslužba v kostele Církve bratrské, při níž se vrcholní představitelé církví zavázali svým podpisem Ekumenické charty k ekumenickému dialogu a spolupráci.

Ekumenická bohoslužba se za účasti vrcholných představitelů a zástupců církví a mnohých bratrů a sester napříč denominacemi konala tradičně v rámci Týdne za jednotu křesťanů. Kázáním posloužil arcibiskup pražský kardinál Miloslav Vlk, ve čtení a přímluvách se vystřídal představitel dalších církví. Naši církev reprezentoval bratr patriarcha ThDr. Tomáš Butta. V závěru bohoslužby podepsalo osm církevních představitelů, popř. jejich zástupců (z jedenácti členských církví ERC v ČR + ČBK Římskokatolické církve) Směrnice pro růst spolupráce mezi církvemi v Evropě známé pod názvem Charta Oecumenica.

Charta Oecumenica (Ekumenická charta) spatřila světlo světa po více než dvou letech připomínkování mnohými církvemi sdruženými v Konferenci evropských církví (CEC) a Evropské radě biskupských konferencí Římskokatolické církve (CCEE) již v roce 2001, kdy byla slavnostním podpisem prezidentů obou výše uvedených organizací metropolitou Jeremie (t.č. prezident CEC) a kardinálem M. Vlkem (t.č. prezident CCEE) při bohoslužbě ve štrasburské katedrále, jíž se účastnili

stovky křesťanů reprezentujících obě organizace a speciálně mladých křesťanů, vyslána do praxe všech členských církví CEC a CCEE pro růst vzájemného dialogu a spolupráce mezi církvemi v Evropě. Dovolím si malou osobní vzpomínku na toto setkání, které se jeví jako setkání současných nositelů ekumenického poselství s nastupující mladou generací. Na místě jsme napříč konfesemi a generacemi zakoušeli při společné modlitbě a vzájemném rozhovoru sílu vnitřního závazku překonávat představy a pocit vlastní soběstačnosti (Charta Oecumenica II, 3.1) a při společné krátké pouti, kterou jsme absolvovali vždy jeden církevní představitel a jeden až dva mladí křesťané napříč denominacemi s obrázkem učedníků jdoucích do Emaus, o němž jsme diskutovali, jsme si v praxi zkoušeli, co znamená ekumenický dialog (Charta Oecumenica II, 6). Posílení vzájemným porozuměním jsme se rozjeli do svých domovů v touze naplňovat Ekumenickou chartu na všech úrovních života církve.

S vděčností jsme proto přijali překlad Ekumenické charty do češtiny vydaný Českou biskupskou konferencí

Podpis Ekumenické charty (zleva P. Černý z Církve bratrské, bratr patriarcha a J. Hauzar z Pravoslavné církve)

Římskokatolické církve ještě v témže roce, který byl rozhodnutím ústřední rady rozeslán prostřednictvím vikariátů do náboženských obcí naší církve. Současně začal ekumenicko-zahraniční sněmovní výbor připravovat Metodické pokyny pro práci s Chartou, které o rok později dorazily opět skrze vikariáty do všech našich náboženských obcí. Tak našla Ekumenická charta své uplatnění v praxi. Stala se živým dokumentem, neboť i v současnosti ekumenicko-zahraniční sněmovní výbor pověřený přípravou sněmovního dokumentu, vyjadřujícího se k ekumenické koncepci naší církvě

ve, reaguje v návrhu sněmovního textu na Ekumenickou chartu.

Celý text Ekumenické charty si měli možnost připomenout všichni, kteří přišli v pondělí večer do chrámu sv. Mikuláše, kde byl text vylepen na velkoplošných panelech instalovaných u postranního vchodu. Zážitkem pro téměř dvě stovky příchozích se stala panelová diskuse arcibiskupa pražského, kardinála M. Vlka, emeritního děkana ETF UK prof. ThDr. Pavla Filipiho a emeritního děkana HTF UK prof. ThDr. Zdeňka Kučery, moderovaná tiskovým mluvčím ČBK M. Horálkem. Prof. Kučera připomněl první ekumenické shromáždění v r. 1989 v Basileji, jehož se účastnil, kde započala nová spolupráce evropských církví sdružených v CEC a CCEE. Kardinál Vlk v počátku diskuse vzpomínal na vznik Charty, u jejíhož zrodu jako předseda CCEE stál. Profesor Filipi zdůraznil samozavázání se k naplňování závazků Charty, neb byla přijata jako nedogmatický a legislativně nevymahatelný text. Záleží tedy jen na církvích, jak budou články Charty naplňovat. Zajímavý byl i jeho dovětek o tom, že v touze po vnitřním závazku k ekumenickému dialogu podepisují Chartu duchovní na regionální úrovni i ve městech. Na všeobecnou otázku M. Horálka, reagující již na obsah Charty v bodě, kde se hovoří o „posilování postavení a rovnoprávnosti žen ve všech oblastech života a podpoře rovnoprávného společenství žen a mužů v církvi a ve společnosti“ (Charta Oecumenica III, 8.2) reagoval kardinál Vlk slovy o změnách v Římskokatolické církvi za uplynulé období, které ukazují, že se ženy v Římskokatolické církvi dostávají na mnoho míst, kde by dříve jejich přítomnost byla těžko myslitelná. Byla by škoda

zplošťovat celou otázku jen na otázku ordinace. Prof. Kučera k tomu dodal, že v případě ordinace (svěcení) je nezbytné povolání k této službě. Prof. Filipi posléze uvedl, že ČCE ordinuje v jeho církvi ženy od r. 1953 (pozn. autorky: V naší církvi byly první dvě ženy vysvěceny na kněze v r. 1947). V duchu této otázky se nesly i dva ze tří diskusních příspěvků z pléna. Účinnost Ekumenické charty bude zhodnocena při vyvrcholení 3. evropského ekumenického setkání na podzim tohoto roku v rumunském Sibiu, kde se sejde na dva a půl tisíce delegátů evropských církví sdružených v CEC a CCEE včetně zástupců přidružených církevních organizací. Celý proces započal v lednu 2006 v Římě, t.č. v celé Evropě probíhají národní setkání, které u nás dostalo výraz právě v setkání při Noci otevřených kostelů. Ve své třetí fázi proběhne v únoru v německém Wittenberku, kde bude zhodnocen výsledek národních a regionálních setkání pro celkové hodnocení v Sibiu. Ze jmen výše zmíněných měst je zřejmé, že nebyla vybrána náhodně, neboť v Římě odhalovali účastníci setkání především římskokatolickou tradici, ve Lutetrově městě Wittenberku je nasnadě, že bude odhalována tradice církvi vzešlých z reformace, konečně Sibiu pak napomůže k odhalení tradice pravoslavné. Kdo dorazil do chrámu sv. Mikuláše ještě před diskusí o Ekumenické chartě, měl možnost zhlédnout powerpointovou prezentaci ERC (v překladu vedoucí tajemnice ERC J. Klubalové) s komentářem pisatelky tohoto článku, členky ÚV CEC. Noc otevřených kostelů v chrámu sv. Mikuláše našla svůj výraz i v hudebním rámu celého programu. Více než půlhodinové vystoupení komorního sbo-

Dokončení na str. 3

ROZVAŽOVÁNÍ O HODNOTĚ PRAVDY

Hodnota pravdy a požadavek pravdivosti života duchovních a každého křesťana má pro naši Církev československou husitskou zvlášť naléhavý význam. Východiskem je Husovo slovo o pravdě, tzv. známé sedmero: „Protož věrný křesťane, hledej pravdy, slyš pravdu, uč se pravdě, miluj pravdu, prav pravdu, drž pravdu, braň pravdu...“ (Výklad víry, s. 18). V kředu naší církve se vyskytuje tento pro Husa a husity klíčový pojem, když vyznáváme: „abychom život Pravdy žili... Pravdy Boží hájiti se nebáli.“ Příklad Mistra Jana Husa, který pro hodnotu pravdy byl ochoten dát velmi mnoho, je stálou morální výzvou, která byla v historii naší církve v různých dobách a situacích více nebo méně naplňována.

Teolog a církevní historik prof. A. Molnár poukázal na to, že pravda, o níž mluví Mistr Jan Hus, je pravdou Boží, jež je totožná s osobou Ježíše Krista (Hledej pravdu! Jan Hus. V: Na rozhraní věků, s. 13). Na toto Husovo osobní poznání víry navazo-

vali husité, kteří před světem vyznávali: „Základem našeho pojetí je pravda křesťanská a evangelická, zosobněná Kristem“ (Husitské manifesty, s. 220). Sami se označovali jako "milovníci Boží pravdy" či "milovníci pravdy Kristovy". Proto také v našem velkém kředu je třikrát opakující se pojem "Pravda" vyjádřen velkým písmenem.

Zdůraznění Boží pravdy však neznamená bezvýznamnost lidské pravdy a pravdivosti našeho života. Podle disproporce a oddělování Boží pravdy od lidské, by znamenalo, že je důležité jen to, když biskup, kněz, kazatel tlumočí věrně a pravdivě Boží slovo, ale ve svém osobním životě pravdivostí není zavázán. Takové pochopení odporuje pojetí pravdy v Bibli i u Mistra Jana Husa. Ježíš Kristus je na jedné straně totožný jak s Boží pravdou, tak na druhé straně i s lidskou pravdivostí a naší věrohodností. Jedno od druhého nelze oddělovat. Boží pravda je bezpodmínečnou etickou normou, která se stává

kritériem mezilidských vztahů a celého našeho života. V biblické perspektivě se pravda "vtěluje" v lidi. Podmaňuje si všechny vztahy k bližním a uplatňuje se v nich jako přímota a věrnost. „Zavrhnout a znehodnotit pravdu znamená nedbat na životní nárok, který věřícího oslovil v setkání s Kristem“ (A. Molnár, Na rozhraní věků, s. 19).

Tento etický důsledek Boží pravdy poznávané v Ježíši Kristu je zřejmý z Husova života i kazatelského díla. V kázání z roku 1411, ve kterém se zaměřil na problém lži a klamu, říká: „Nikdy nelži ani nepředstírej lež, abys její pomocí dosáhl dobra“ (Betlémské poselství, s. 241). Jedním z velmi špatných signálů naší církve vůči soudobé společnosti, ale i do vlastních řad věřících, je uchylování se ke lži a život v klamu, zastírající osobní morální selhávání, místo toho, aby naopak v biskupské funkci byl sřížen odkaz mistra Jana Husa a husitské reformace.

Tomáš Butta

PROČ JE V NOCI TMA?

To není dětská a vůbec už ne hloupá otázka. Nejjednodušší odpovědí na ni je, že zapadlo slunce. Vlastně je to obráceně, Slunce stojí pořád na jednom místě, to naše zeměkoule se při své otáčivé pouti kolem něj odvrátila. Ale z jakého důvodu je vlastně noc tak černá? Odpověď se skrývá v kosmických dálkách.

Kam až lidská paměť sahá, rozdíl mezi jasným dnem a temnou nocí lidí zajímal, někdy i děsil, a různí myslitelé se pokoušeli tento přírodní jev vysvětlit. Více než tři sta let před naším letopočtem popsal řecký filozof Aristoteles vesmír jako obrovský prostor s jasně ohraničenými obrysy, s černě vybarvenou oblohou, probodanou jednotlivými hvězdami a Sluncem. Podle něho ve dne přezáří Slunce ostatní hvězdy, v noci však zůstanou jen tato světélka. O sto let později se usoudilo, že kosmos je nekonečný oceán nicoty, v němž jsou rozestřeny hvězdy příliš řídké na to, aby osvětlovaly naše noci.

Toto pojetí oblohy se udrželo až do sedmnáctého století. Roku 1610 sestrojil všestranný přírodovědec Galileo Galilei (1564 - 1642) dalekohled, který namířil na oblohu. Zjistil, že tam existuje obrovské množství hvězd. Tajemství tmavých nocí luštilo postupem let mnoho vědců a objevily se další hypotézy, například že noční tmu způsobuje jemná tekutina rozptýlená po celém vesmíru, která podobně jako savý papír zachycuje světlo hvězd.

Na geniální řešení nepřišel vědec, ale básník Edgar Allan Poe (1809 - 1849), otec detektivního žánru v literatuře. „Když se les nebeských těles rozkládá do nekonečna, bude pohled chodce, který jím prochází, omezen světly okolních nebeských stromů. Prázdnota v našich teleskopech je pochopitelná, protože zadní prostory vesmíru jsou pro nás neviditelné, stojí nám v cestě bližší zdroje a z těch nejbližších k nám světelné paprsky nemohou proniknout.“ Ale až po sto letech americký astronom Edwin Hubble správně usoudil, že světlo vysílané velmi vzdálenými hvězdami k nám dosud nedolétlo. Přestože se světelný paprsek pohybuje rychlostí tři sta tisíc kilometrů za vteřinu, potřeboval by k překonání obrovské vzdálenosti miliony let.

Jednoduše řečeno, Slunce je pouze jedna hvězda mezi miliardami ostatních. Nejbližší velká galaxie, mlhovina v Andromedě, složená z miliard hvězd, je od nás vzdálená asi 28 trilionů kilometrů, což znamená, že její světlo k nám letí asi tři miliony let.

Takže je v noci tma, protože nejbližší slunce je příliš daleko na to, aby osvětlovalo i naše noci.

(lm)

Z kazatelského plánu

5. NEDĚLE PO ZJEVENÍ PÁNĚ

Neboj se, od této chvíle budeš lovit lidi!

Za prázdnými sítěmi rybářů je třeba zahlédnout prázdnotu lidského života, který se dosud nesetkal s Kristem. Pouhé lidské přičiňování může být marné. Teprve s Pánem se dostává pravé požehnání a plnost života. To platí nejen o běžném údělu každého z nás, ale hlavně a především o našem snažení a usilování v církvi. Jenom když Kristus promluví a přizná se k naší práci, nabude všechno, co činíme, pravý smysl. I my potom zakusíme radost z toho, že smíme být pomocníky svého Pána při jeho velkém díle.

Vstup: Iz 6,1-8

Tužby:

2. Za upřímnou touhu po pravé moudrosti shůry a po věčné pravdě Kristově...
3. Aby slovo našeho Pána bylo nám vždy radou i posilou k plnění nám svěřených úkolů...

Epištola: 1K 15,1-11

Evangelium: L 5,1-11

K obětování: 1P 2,1-3

K požehnání: 1P 4,6-11

Modlitba:

Štědře jsi nás pohostil, Pane, svým slovem i svátostmi. Posilil jsi nás pro všední dny, pro naše úkoly, pro práci i službu. Prosíme, pomáhej nám stále, ať jsme schopni sloužit poctivě, pilně a horlivě a ať se nedáme přemoci únavou, leností, pochybnostmi nebo strachem z čehokoliv. V těžkostech nám nedej klesat na mysli, vždyť jsi sám naším Rádce a Pomocníkem. Kéž si vždy a ve všem počínáme tak, aby svět poznal, komu sloužíme a komu náležíme, a aby spolu s námi vzdal tobě chválu.

Vhodné písně: 9, 71, 312, 333

CESTY LIDSKÉ A BOŽÍ SPRAVEDLNOSTÍ

Úvaha podle Kazatele 8,11-13
V dnešní době se běžně setkáváme se stěžováním si na pomalý chod soudů a proto i pomalé a vleklé dosahování lidské spravedlnosti, jejímž nástrojem a vykonavatelem právě soudy jako součást společenského uspořádání jsou. Je pochopitelné, že z této pomalosti a vleklosti těžší právě ti, kteří se provinili proti zákonům, a leckdy se i stane, že z těchto důvodů se lidské spravedlnosti vyhnou útekem do jiné země, kam na ně naše spravedlnost nedosáhne buď vůbec či jen se značnými obtížemi.

Není divu, že poslední instancí a nadějí pro oběti zlého lidského konání se pak stává spravedlnost Boží. I o ní se ví, že je pomalá, snad ještě pomalejší než spravedlnost lidská. S Boží spravedlností je však spojována naděje na jistotu jejího výkonu, ať se děje cokoliv. Je tomu tak i proto, že panuje představa, že před Boží spravedlností nikdo nikam nemůže utéci. Nutno však podotknout, že tahle naděje vážící se k Boží spravedlnosti je neodlučně spojena s vírou v Boha. Tato víra je však podrobována mnohým zkouškám, protože ani z Boží strany nebývá hned vykonán očekávaný rozsudek a srdce pachatelů zla tíhnou nadále ke zlému. Paradoxně jsme u Boží spravedlnosti svědky toho, že hříšník pácha mnohé zlo a přesto se mu lhůta výkonu spravedlnosti prodlužuje. Tahle zkouška víry a naděje patří k těm nejtěžším, protože navozuje v mysli oběti skepsi k Boží spravedlnosti, která může vést až k opuštění víry.

Nabízí se otázka, proč je Boží spravedlnost tak pomalá a vleklá, jakoby otálející, či dokonce lhostejná k utrpení obětí. Odpověď na tyto

bolestné a palčivé otázky dává lidem Bůh v Pánu Ježíši Kristu. Není to odpověď laciná, jakou někdy dáváme my lidé, vysvětlující, proč se to či ono špatné a zlé lidem děje. V Ježíši z Nazaretu poslal nebeský Otec do světa lidí svého Syna. Poslal ho k lidem a za lidmi pro jejich záchranu a osvobození z moci a zajetí nespravedlnosti, pod níž žijí své životy. Potíž je v tom, že lidé jednak žijí pod mocí a v zajetí nespravedlnosti, ale sami také jednají nespravedlivě a páchají zlo. Žijí ve hříchu. A právě z této pasti jim chce Bůh pomoci vyjít na svobodu k pravému životu. Proto přišel do tohoto světa Pán Ježíš.

Ježíš, Syn Boží, ač se při této své misi dostal do konfliktu s lidmi, nezanevřel na ně, protože věděl o jejich poddanství knížeti světa, satanovi. To byl skutečný Ježíšův nepřítel, s ním se přišel Boží Syn utkat v boji o osvobození člověka (IM 3,14-15). To, co mohli vidět všichni tehdy přítomní v Jeruzalémě, bylo, viděno jejich očima, jednoznačné. Ježíš prohrál. Skončil na dřevu kříže a posléze v hrobě.

Jaké pocity ovládaly v ten čas a v tom místě lidskou mysl, ilustruje evangelista Lukáš v příběhu o zjevení na cestě do Emaus (L 24,13-35). Dva učedníci Ježíšovi po jeho smrti a pohřbu opouštějí Jeruzalém. Přitom spolu rozmlouvají o všem, co se tam stalo. O samotném Ježíšovi říkají: „...Byl prorok, mocný slovem i skutkem před Bohem i přede vším lidem. Byl však odsouzen na smrt a ukřižován. A my jsme doufali, že on je ten, který má vykoupit Izrael. Ale už je třetí den, co se to stalo.“ Tohle si povídali mezi sebou a sdělovali to i poutníkovi, který se k nim po cestě přidal.

Tím poutníkem, jak posléze poznali, byl vzkříšený Ježíš. Podle jejich slov a porozumění oněm událostem zlo a nespravedlnost slavily své vítězství.

Že opak se stal skutečností, poznali oni poutníci do Emaus teprve, když se jim Vzkříšený dal poznat. Proto o nějaký čas později mohl jeden z Kristem osvobozených zajatců zlého, apoštol Pavel, vyznat: „Smrt je přemožena. Bůh zvítězil.“ My můžeme dodat, že nespravedlnost a zlo jsou přemoženy. Spravedlnost Boží osvobozuje lidské zajatce, ty zajatce hříchu, kteří uvěřili a i dnes či v budoucnu uvěří v Ježíše Krista jako svého Spasitele a předloží mu celý svůj život dosud prožitý v zajetí zlého a v moci hříchu.

A o tohle jde Bohu při výkonu jeho spravedlnosti. Proto se lhůta jejího naplnění, viděno námi, prodlužuje ve smyslu vyjádření 2. listu Petrova (3,1-13): „Jeden den je u Pána jako tisíc let a tisíc let jako jeden den. Pán neotálí splnit svá zaslíbení, jak si někteří vykládají, nýbrž má s námi lidmi trpělivost, protože si nepřeje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání.“

Přesto tahle Boží tolerance nemění nic na faktu, že Den Páně stejně mnohé překvapí a nekajícím se svévolníkovi se dobře nepovede, život se mu ani o den neprodlouží, bude jako stín, protože nemá bázeň před Boží tvář.

Proto se držíme tohoto apoštolského slova: „Milování, protože to víte předem, strážte se, abyste nebyli oklamáni svodem neodpovědných lidí a neodpadli jste od vlastního pevného základu. Kéž rostete v milosti a v poznání našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista.“

Jan Hálek

Nad Písmem

RYBÁŘI LIDÍ

Jako chlapec jsem si nedovedl srovnat v hlavě toto Ježíšovo připodobnění křesťanů k rybářům: křesťané – rybáři lidí. A do dneška, přiznávám, při čtení tohoto textu se mi nejdříve vybaví kapr se zaseknutým háčkem v tlamě, či zabíjený na Vánoce paličkou a nožem, smažící se pak na pánvi, nebo sardinky, cpané do krabiček... Rybáři lidí: jakýsi temný kanibalismus to připomíná...

Tady však jde o jiný lov – záchranový. Jde o lov v zanedbaném, zplodinnami civilizace zaneřádném jezeře, v kalných vodách, kde se rybám nedostává základních prostředků k životu, kde chybí kyslík k dýchání – kde chybí živý Bůh. Otázkou je, co nového, jakou novou vodu loveným rybám nabídneme, zda ten "náš" rybník bude lepší. Nejsme sami podobní skomírajícím rybám ve vysychajícím, chemií zamořeném močálu? Je to, co nabízíme k životu, jezero Boží lásky?

Dřeli jsme se do úmoru. Nejsme nakonec po marné dřině unavenými rybáři, rozvěšujícími potrhane sítě víry, naděje a lásky, balícími svá fídlátka?

Někdy se nám možná zdá, že jsme se na to rybaření tenkrát vůbec neměli dát – že na to prostě nemáme, že to neumíme, že to byl jakýsi trapný omyl. Neměli jsme poslechnout toho velkého Rybáře, když nás zval ke spolupráci; snad jsme se měli živit něčím jiným...

Stojíme uprostřed prázdného, hroučícího se kostela, nelaskavý rybářský spolek, a mudrujeme, kde se stala chyba. Hledáme ji kde se dá, svádíme vše na nepříznivé okolnosti lovu, nakonec na Boha samého – že nás přecenil a my poslechlí...

Ta chyba je však v nás samých. Vzali jsme režii lovu do vlastních rukou a na velkého Rybáře zcela zapomněli. Neuvědomujeme si, že úspěšný lov na té lodi, zvané církev, je možný jedině tehdy, bude-li s námi na palubě Pán Ježíš Kristus. Úspěch není jen možný; je přímo zaručen, bude-li ten, který nás na lov pozval, při tom lovu také s námi. Je jen třeba nebát se, nehledět na to, je-li den či noc, čas vhodný či nevhodný, neotálet a vyplout na hlubinu. Nepřečunujeme se – bez Krista nechytíme nic. Nepodceňuj-

L 5,1-11

me se – s Kristem budeme slavit úspěch i za podmínek krajně nepříznivých.

Důležitý je i vztah k rybám. O ty tu přeče jde. Ryby na kšeft – to v případě Božího rybaření nefunguje. S perspektivou smaženého řízku či lahůdkového zavináče se nám rozhodně do sítě nepohnou...

Václav Žďárský

Pane Ježíši, prosíme, nenech nás propadnout malověrnosti, resignaci nad prázdnými sítěmi, nedopust', abychom skončili jako zachmuřený příspěvkový rybářský spolek. Učiň z nás laskavé rybáře lidí. Děkujeme ti, že můžeme být rybami i rybáři, že smíme svobodně plout v širém oceánu tvé lásky. Amen

CO NÁS DNES TRÁPÍ A CO S TÍM?

Do redakce stále dostáváme řadu ohlasů na jednání pražského biskupa Mgr. Karla Bicana. Protože čtenáře nejvíce zajímá, co si o celé situaci myslí naši biskupové, požádali jsme o jejich názor.

PRAŽSKÝ PŘÍPAD

Položili ste mi otázku, čo môžem dodať k prípadu pražského biskupa.

1. Jasnú odpoveď ste obdržali zo schôdze biskupov. Tá vyzvala pražského biskupa k odstúpeniu. Ďalej jasne povedala, ak neodstúpi, nech je podľa cirkevných predpisov zahájené odvolacie konanie.

2. Zaiste mám tiež vlastné zmiešané pocity, ktoré sú zahalené do smútku a skepsy. V danom čase sme nič podobné nepotrebovali. Ale stalo sa.

3. V celej kauze ma prekvapuje spôsob, ktorým sa vec deje. Množstvo dohadov, predpokladov, z časti hystéria. Čo k tomu dodať? Musíme dodržiavať cirkevné predpisy, musíme ctíť prezumpciu nevinu, nesmieme sa chovať ako bulvár. Z celou mierou zodpovednosti musíme vec vyhodnotiť, spočítať rany z toho vzniknuté a ak to pôjde, ich ošetriť.

4. Čo ma prekvapilo? Že si členovia jednej cirkvi vyhrážajú mediálnou škandalizáciou, mediálnym nátlakom. To nieje bežná forma prijateľná v cirkvi. Nezávisle na tom, že ide o priestupok veľmi závažný, nedáva to nikomu právo vyvolávať hystériu. Ak ide o dobrú vec (náprava, pokánie, trest) musíme používať len korektné, solídne argumenty. Ja som nahrávku odmietol vypočuť, pretože išlo o nahrávku bez vedomia účastníkov a hlavne išlo o súkromný rozhovor dvoch ľudí.

Čo dodať? Je to smutná, ťažká chvíľa. Preto je bezpodmienečne nutné dodržať všetky platné cirkevné predpisy, aby sme dopriali účastníkom právo na vysvetlenie, právo na pokánie, právo na spravodlivý trest.

Tí, ktorí biskupa pražského volili, majú právo ho odvolať. V celej miere zodpovednosti. Dopravme im túto ťažkú povinnosť.

Jan Hradil

CÍSAŘOVY NOVÉ ŠATY

A POLNICE STRÁŽNÉHO

Poprvé, když se objevily útržky z nahrávky telefonického rozhovoru Karla Bicana s mladým mužem otištěné v časopise Týden, bylo nám bratrem Karlem Bicanem sděleno, že se jedná o zfalšovanou nahrávku. Toto sdělení jsem tlumočil i všem duchovním, kteří se zúčastnili vikariátních konferencí v hradecké diecézi. Na biskupské konferenci 8. 12. 2006 jsme se dozvěděli, že fonoskopické šetření je podobně spolehlivé jako šetření daktyloskopické, a proto jsme se rozhodli nechat vypracovat odborný fonoskopický posudek, na jehož základě bude možné potvrdit sdělení o zfalšování zvukového záznamu a jméno bratra Karla Bicana očistit. V opačném případě, tzn. při potvrzení autenticity nahrávky, i to málo, co z ní bylo uveřejněno v časopise Týden, z mého pohledu stačilo k tomu, aby dotyčný odstoupil ze své funkce, což jsem také bratru Karlovi sdělil. Při odpoledním zasedání ústřední rady 8. 12. i při následném zasedání církevního zastupitelstva v sobotu 9. 12. bratr Karel Bican přiznal, že nahrávka je autentická. Po skončení zastupitelstva jsem ho proto společně s několika dalšími

členy biskupského sboru vyzval při neplánovaném osobním setkání k odstoupení. Tuto žádost jsem pak zopakoval i v osobním dopise. Další sled událostí však bohužel spíše než ovoce pokání připomínal známou Andersenovu pohádku "Císařovy nové šaty". V ní už nejde jen o jednotlivého člověka, který ztratil soudnost, ale i o jeho okolí. A to je něco, z čeho mám obavu. V té pohádce císařovi jeho domnělé krásné roucho namlouvají nejen vykutálení krejčíci, ale obdivují ho i jeho dvořané a dokonce k té příležitosti shromážděné zástupy. Celá ta bublina splaskne až ve chvíli, když ji prolomí dětský hlas: „Vždyť ten pán je nahý!“ Kéž bychom i my zaslechli ten hlas, který nám připomene naši nahotu nejen v lidských, ale především v Božích očích. Lidská výmluvnost dokáže ovlivnit mínění mnohých, ale Boží spravedlnost neoklame. Nespoléhejme na lacinou milost tam, kde bychom se měli chvět před mečem Božího soudu. Ne, nikdo z nás není soudcem nad druhými, ale nezapomeňme, že neseme strážnou odpovědnost, jak nám to připomíná např. prorok Ezechiel (33, 4-6): „*Uslyší-li kdo hlas polnice, ale nedá se varovat a meč přijde a zachvátí jej, jeho krev padne na jeho hlavu. Slyšel hlas polnice, ale nedal se varovat, proto jeho krev padne na něj, kdyby se byl dal varovat, byl by se zachránil. Jestliže však strážce uvidí meč přicházet, ale nezaduje na polnici a lid nebude varován a meč přijde a zachvátí někoho z nich, ten bude pro svou nepravost zachvácen, ale strážného budu volat za jeho krev k odpovědnosti.*“

Štěpán Klásek

PODLE ŘADŮ CÍRKVE

V pondělí 22. ledna 2007 jsem byl telefonicky (cca v 15.00 h) požádán redakcí Českého zápasu, abych se vyjádřil k situaci pražského biskupa Mgr. Karla Bicana. Jsem přesvědčen, že věc je řešena dle řádů církve a utvrzuje mne v tom "Usnesení biskupské rady", k němuž se tímto připojuji a zápis následně ústřední rady, na nichž jsem nebyl z důvodu čerpání rádné dovolené.

Michael Moc

DOSVĚDČOVAT, CO HLÁSÁME

Na žádost redakce Českého zápasu sděluji svůj názor na situaci vzniklou po přiznání br. biskupa Bicana a po následné medializaci této záležitosti. Plně se ztotožňuji s usnesením biskupské rady ze dne 12. 1. a ústřední rady ze dne následujícího. Domnívám se, že by br. biskup Bican měl na svou funkci abdikovat. Není to otázka upírání či uznávání zásluh, sympatií či antipatií, tolerance či netolerance, odpuštění či neochoty odpustit. Bratr biskup se podle mého názoru dopustil z lidské slabosti jednání, které porušuje biblické principy a normy křesťanského života. Tyto principy a normy nemáme ve své moci. Jsou nám jako Božímu lidu svěřeny a my je máme zachovávat, naplňovat a zvěstovat. Náš život i naše zvěstování nelze od sebe oddělovat. Máme „dosvědčovat

III.

svým životem, co hlásáme“, ... a „ryzostí života bez kolísání přispívat k bohoslužbě“ Boží církve (sr. text modlitby biskupa při obřadu kněžského svěcení).

Domnívám se, že jednání, jakého se dopustil bratr biskup, prostě znevěrohodňuje církev, biskupský úřad, duchovenskou službu i zvěst církvi svěřenou. Samozřejmým výrazem pokání po takovém vážném selhání by měla být abdikace na významnou církevní funkci.

Pochopitelně budu respektovat rozhodnutí br. biskupa Bicana, případně rozhodnutí mimořádného diecézního shromáždění pražské diecéze, jehož výsledek lze těžko předjímat. Ať už však bude jakýkoli, můj názor na celou záležitost to nezmění.

Petr Šandera

CO DODAT?

Ústřední rada a biskupský sbor požádali prosti zákonického moralismu zcela jednoznačně bratra biskupa Karla Bicana, aby abdikoval. Co k tomu dodávat? Pokud jejich apel nemá žádnou váhu, jsme nejsmutnější z církvi. Zapomněli jsme, že Bůh nehledí na to, co jemu (a lidem) předkládáme před oči, ale hledí k srdci. Nikdo nemáme život "soukromý" a "veřejný". Jinak doma, jinak před lidmi, jinak v kostele, jinak venku, jinak v telefonu, jinak z kazatelny... Všechno co děláme, říkáme i myslíme, jako bychom Kristu Pánu činili...

Všechny naše nedostatečnosti, slabosti a hříchy nás vždycky dostihnou. Tu zkušenost máme za sebou určitě všichni. Řečeno lidově (a teologicky přesně) ústy starého ovčáka ve Švejkovi: „Pánbůh nám to vomaže vo hubu.“ Má přitom štěstí, že ho za to nemůžeme obvinít z neetického a trestně-právně postižitelného jednání. Kdysi dávno si to uvědomil i prorok Nátan a statečně řekl králi Davidovi: Ty jsi ten muž... A David musel nést důsledek svého činu. Jen si to přečtěte ve 12. kapitole II. Samuelovy knihy. Písmo naše svaté a milé - kdy se už naučíme i my nést důsledky svých činů? A začít na kolenu!

A příkládám slovo C. G. Junga: *Kdyby jen lidé věděli, jaký je to zisk, když člověk nalezne svou vlastní vinu, místo pokusu se z viny vykrotit... Vědomí viny má tu přednost, že člověk je schopen na své vině něco změnit nebo zlepšit. Co zůstává v nevědomí, to se nemění nikdy; jen ve vědomí se dají provést psychologické korektury. Vědomí viny se proto může stát mocným morálním popudem. Při každé léčbě se musí vyhledat stín, jinak se nic nemůže změnit.*

Jana Šilerová

Podpisu dokumentu Charta Oecumenica se bude věnovat Křesťanský magazín, který vysílá první program České televize v neděli 4. února od 14.45 h. Podpisy v uplynulém roce přidaly mnohé evropské církve, u nás se tímto historickým mezníkem stal 22. leden. Stejný den proběhla i „Noc otevřených kostelů“ s bohatým uměleckým programem a kamery u toho nechyběly.

(red)

V chrámu sv. Mikuláše diskutovali o ekumenickém dokumentu (zleva) prof. Pavel Filipi, kardinál Miloslav Vlk a prof. Zdeněk Kučera.

NA „NOCI OTEVŘENÝCH...“

Dokončení ze str. 1

ru Resonance pod vedením M. Pospíšilové vítalo příchozí na zahájení programu, který musel být s ohledem na délku ekumenické bohoslužby s podpisem Ekumenické charty o čtvrt hodiny posunut, a tak patří zpěvákům Resonance velký dík, že svým zpěvem upoutali ty, kteří se bohoslužby neúčastnili a již netrpělivě čekali na prezentaci EEA3 a panelovou diskusi k Chartě. Pověstnou třetíčkou na dortu byl varhanní koncert prof. B. Rabase, jemuž patří též zvláštní poděkování i za to, že vyčkal na zahájení svého vystoupení oproti plánu o hodinu déle, kdy teprve skončila panelová diskuse.

Paralelně s děním v chrámu sv. Mikuláše běžel i program v chrámu Českobratrské církve evangelické u Salvátora a v dominikánském klášteře sv. Jiljí. U Salvátora již od čtyř hodin odpoledne probíhal dětský program. Děti měly možnost účastnit se pro ně připravených workshopů, zhlédnout pohádku Elixír a Halbela autorky Markéty Zinnerové v podání dramatického souboru ZUŠ A. Voborského, zazpívat si s dětskou Ztracenou kapelou. Na sedmdesát dětí se zúčastnilo výtvarné soutěže (ztvářovaly křesťanský symbol ryby a ekumenický symbol lodí). Odměnou za pět nejhezčích obrázků oceněných mezinárodní odbornou porotou byly i rybičky – svíčky z našeho církevního střediska Nazaret. Až do večera měli návštěvníci programu u Salvátora možnost vidět na tzv. tržišti možností, čím vším se křesťanské církve snaží být nositelkami onoho světla vše osvěcujícího. Svou práci zde představovaly různé sociální, diakonické a vzdělávací instituce. Za naši církev děkujeme za poskytnuté informační a prezentační materiály prodejně Blahoslav (Praha), Českému zápasu a časopisu Cesta, středisku Nazaret (Trhové Sviny), dětskému centru a škole Archa (Petroupim), Nizkoprahovému centru Husita v Praze na Žižkově, církevní husitské hudební škole Harmonie a literárnímu klubu Dialog na cestě. Hudební tečkou programu v kostele Českobratrské církve evangelické u Salvátora byl koncert Svátí Karáska.

V dominikánském klášteře sv. Jiljí probíhala díky spolupráci velvyslanectví Rumunska a Bulharska prezentace obou těchto zemí, které se od 1. ledna tohoto roku staly členem společenství zemí EU. Obě ambasády jsme v této věci oslovili na podzim loňského roku, kdy jsme při jednání s ambasadorem Bulharska Zdravko Popovem a druhým tajemníkem Rumunského velvyslanectví Gabrielem Maresem zastupujícím charge d'affaires seznámili oba diplomaty s 3. evropským ekumenickým setkáním, jež vyvrcholil v rumunském Sibiu, a rovněž s Ekumenickou chartou, v jejíž třetí kapitole se církve zavazují ke společné zodpovědnosti v Evropě. Jsme velmi vděční oběma ambasádám a jejich pracovníkům, kteří uspořádali v refektáři kláštera výstavu sakrálních staveb Rumunska a Bulharska a zdarma poskytli propagační materiály, nákladné knihy i mapy. S historií Bulharska seznámila přítomně zplnomocněná ministryně Bulharského velvyslanectví Margareta Ganeva, přítomně pozdravil též charge d'affaires Rumunské ambasády Dan Balansen v doprovodu výše zmiňovaného druhého tajemníka Rumunského velvyslanectví. Dvě stovky přítomných byly potěšeny více než půlhodinovým vystoupením rumunského vokálního souboru se stošedesátiletou tradicí, na závěr se konala ochutnávka tradičních rumunských a bulharských pokrmů, zvláště rumunské farmale (rumunské národní jídlo) mnohé nadchlo.

Na závěr snad ještě zbývá říci, že jako červená nit se celým programem prolínalo světlo svíce se znakem EEA3 symbolizující světlo Kristovo svítící nade vším. V kostele Církve bratrské v Soukenické ulici, kde se konala ekumenická bohoslužba s podpisem Ekumenické charty si od velké svíce se znakem EEA3 zapálilo malé svíce s logem několik bratrů a sester, kteří je roznesli po celém snad též dvěma stovkami přítomných naplněném kostele, kde se světlo postupně dále šířilo, jak si ho předávali všichni dále v lavicích. Svíce s logem 3. evropského ekumenického setkání dostávali příchozí i ve všech třech dalších kostelech, v chrámu sv. Mikuláše, v kostele u Salvátora i v dominikánském klášteře sv. Jiljí. Kéž se plamen těchto svíců stane symbolem světla i pro naši další ekumenickou spolupráci a světlo Kristovo, jež září nade vším, ozáří cestu každého poutníka v naší zemi i v Evropě a na celém světě.

Hana Tonzarová

ZPRÁVY

Smutná zpráva

Bratr farář Mgr. Jiří Bednařík, který přes 40 let sloužil v náboženské obci Brno - Řečkovice, zemřel 22. ledna v den svých osmdesátých narozenin. Jeho památku si církev připomene ve sboru v Brně - Čerovicích 4. února v 10 h.

(red)

Náš jubilat

Psal se datum 1. 1. 1958, když v naší náboženské obci v Chrudimí započal svou duchovenskou činnost mladý kněz Mgr. Zdeněk Lulek a setrval zde 49 let. Těžko by se dalo spočítat, kolik pokřtil dětí, kolika snoubencům udělil svátost manželství, kolik sester a bratrů vyprovázal na poslední cestě. Nedá se v krátkosti popsat dlouholetá poctivá a trpělivá práce a péče o "své ovečky". Návštěvy v nemocnici, domovech důchodců, služba Božím slovem i bohoslužbou v soukromí domova. Bylo toho hodně... Dne 21. ledna oslavil náš bratr farář Mgr. Zdeněk Lulek 75 let svého života. Chceme touto cestou poděkovat našemu milému jubilatovi za věrnou službu naší náboženské obci, za laskavý a obětavý přístup ke každému člověku, za lásku a trpělivost s našimi dětmi, za neutuchající péči o náš Husův sbor a popřát mu pevné zdraví do dalších let.

Rada starších NO Chrudim

Sborový den

Náboženská obec Nový Bor ve spolupráci s Revmaligou uspořádala v sobotu 27. ledna Sborový den na kozí farmě v Janově u Nového Boru. Tématem letošního setkání byla dávná minulost české historie: Vratislav II., Břetislav II., Bořivoj II. a první křížová výprava. V dopolední diskusi jsme debatovali o tom, proč po období klidu přichází válka, proč v rodině, kde jsou všichni slušní, se v další generaci projeví zlo a jaká je v tom všem zákonitost. Povíдали jsme si i o tom, jak nejlépe přesvědčit druhé o svých názorech. Během dopoledního programu byl na farmě k dispozici dětský koutek se spoustou hraček, odpoledne jsme si udělali vycházku do okolí, děti se projely na osedlaném poníkovi. Strávili jsme společně krásný den a už nyní se těšíme na příští Sborový den.

Eliška Raymanová

Stalo se před rokem

Anna Lukešová z Českého Dubu byla Aničkou nejen pro svého manžela bratra učitele Lukeše, ale tak jsme ji oslovovali i my, její přátelé. Loučili jsme se s ní před rokem 10. února ve hřbitovním kostele v Českém Dubu a ani tuhá zima a závěje sněhu neodradily čemé zástupy, aby se přišly s Aničkou rozloučit a rozhlaholit kostelík písněmi z našeho zpěvníku za doprovodu varhan. Byl to důstojný rámeček pohřebního rozloučení, které vedl místní farář Pechanec spolu s bisku-

pem Kláskem za doprovodu několika duchovních.

Manželé Lukešovi se přistěhovali do Českého Dubu po skončení 2. světové války. Bratr Lukeš zde nastoupil jako učitel na školu druhého stupně a celá rodina se zapojila do života českodubské náboženské obce. Stali se nejbližšími spolupracovníky bratra faráře Čiháka v duchovní péči o děti a mládež. Zakoupili si dům v blízkosti Husova domu ve Studniční ulici, dům prostorný pro šestičlennou rodinu, ale i pro mnohé příchozí a hosty, dům, na kterém spočinulo Boží požehnání. Anička tu s láskou pečovala o zestárlé rodiče. Přivítavě vítala žáky svého manžela, kteří přicházeli i později, když už byli studenty středních a vysokých škol. K Lukešům však chodili i věřící starouši z blízkého domova důchodců. Anička získala jejich důvěru svým poctivým životem ve víře, svou opravdovostí a nadšením pro Boží království.

Záhy přišel jiný politický režim, v němž došlo k perzekuci církve. Farář Čihák byl v 35 letech odvelen na vojnu k PTP a učitel Lukeš se musel rozhodnout: buď zůstat v církvi nebo přestat učit. Manželé Lukešovi se neztřepli křesťanského přesvědčení a raději odešli do výroby. Zrůdnost režimu pocítili v posudcích dva jejich nejstarší synové, nebyli připuštěni k vysokoškolskému studiu. V době uvolnění v roce 1968 to byla opět Anička Lukešová společně s Jaruškou Tvrzníkovou, které se přihlásily do kurzu laických kazatelů, který úspěšně absolvovaly a staly se nejbližšími spolupracovnicemi faráře Čiháka.

Když se ukázala potřeba obsadit duchovním NO Přepěře, obrátil se bratr biskup Pochop na Aničku se žádostí o nástup do plné služby a ona ráda vyhověla. Dostalo se jí jáhenského svěcení a po dobu osmi let se svým manželem poctivě dojížděla sloužit bohoslužby v Přepěřích, i když už byla v důchodovém věku.

Prožila ještě oslavu 60 let Husova sboru v Českém Dubu. Vyznala, že v něm se členové její rodiny stali následovníky Pána Ježíše. Odkázala přítomné na jeho příkaz: „Hleďte nejprve království Boží...“

Na to vše jsme mysleli při loučení s Aničkou Lukešovou a s vroucností a dojetím jsme všichni zpívali na rozloučenou její oblíbenou píseň č. 181: „Otcovské žehnání, všecku tiseň zahání, dává bez přestání blaženost jen.“ Rok uplynul a my na ni stále vzpomínáme.

Jiřina Klásková

Poděkování

Děkujeme všem dárcům, kteří dosud přispěli na generální opravu varhan ve sboru naší církve v Havlíčkově Brodě. O historii sboru, od jehož posvěcení uplyne letos osmdesát let, psala sestra Jindřiška Kubáčová ve 2. čísle Českého zápasu dne 7. ledna.

Upozorňujeme štedré dárcy, kteří by chtěli na finančně náročnou opravu historických varhan přispět, že mohou příspěvky zasílat i na naše č. ú. 1120043309/0800.

(fú)

KALENDARIUM – ÚNOR

5. 2. 1577 - Rudolf II. poprvé předstoupil před český stavovský sněm jako nový panovník.

5. 2. 1627 - V Praze začala pracovat zvláštní protireformační komise.

5. 2. 1942 - Vyhlášen nábor do československé vojenské jednotky v SSSR, která byla soustředěna v Buzuluku (základ jednotky tvořilo 93 vojáků v čele s L. Svobodou).

6. 2. 1777 - Dvorský dekret o zrušených jezuitských knihovnách umožňoval jejich soustředění v Praze a včlenění do nově zřízené univerzitní knihovny, která byla t. r. zpřístupněna veřejnosti. Od roku 1782 měla i zvláštní oddělení českých tisků. Ve stejné době byla založena i univerzitní knihovna v Olomouci.

7. 2. 1792 - V Berlíně byla uzavřena spojenecká smlouva mezi Rakouskem a Pruskem, která se stala základnou první protifrancouzské koalice.

7. 2. 1862 - Zemřel v Rotterdamu František Škroup (* 3. 6. 1801 v Osicích u Hradce Králové) - hudební skladatel. Pocházel z kantorské - a to tehdy znamenalo také muzikantské - rodiny. Studoval gymnázium v Hradci Králové a pak právnickou fakultu v Praze. Spolu s přáteli uváděl ve Stavovském divadle česká ochotnická představení, dokonce i české překlady cizích oper. Tady se také zrodila myšlenka vytvořit původní českou operu. První její tóny uslyšela Praha 2. února 1826. Škroup ji zkomponoval na libreto básníka J. K. Chmelenského Dráteník. Po úspěchu se Škroup odhodlal plně se věnovat hudbě. Roku 1827 se stal druhým (o 10 let později pak prvním) kapelníkem Stavovského divadla. Dál komponoval opery (na texty Chmelenského Oldřicha a Boženu, Libušin snátek a poslední, nejvyspělejší Kolombus, inscenovanou později v Národním divadle a natočenou i rozhlasem). Napsal také řadu scénických hudeb k vlasteneckým hrám, mezi nimi i k Tylově Fidlouvačce, kde 21. prosince 1834 poprvé zazněla z úst pěvce K. Strakatého píseň Kde domov můj, pozdější naše národní a státní hymna. Roku 1857 byl Škroup po neshodách s ředitelstvím divadla propuštěn a roku 1860 odešel jako kapelník do opery v Rotterdamu. Od tohoto okamžiku byl jeho styk s českým hudebním životem navždy přerušen.

7. 2. 1867 - Po odstoupení Belcrediho vlády se stal předsedou vlády (a státním ministrem) F. F. Beust a současně bylo ustaveno tzv. vládní provizorium.

7. 2. 1922 - Narodil se ve Vnorovech u Strážnice Jan Skácel (+ 7. 11. 1989 v Brně) - básník, prozaik a publicista, který byl spolu se svým moravským krajanem a celoživotním přítelem O. Mikuláškem nejvýznamnějším básníkem z generace vstupující na literární scénu ve druhé polovině 50. let. Od roku 1963 vytvářel jako šéfredaktor profil významné moravské kulturní revue Host do domu. Po zlikvidování tohoto časopisu nastupující normalizací byla Skácelovi na několik let znemožněna další publikační činnost. Již ve své prvotní Kolík příležitosti má růže (1957) postavil základní rysy své poezie: mužný výraz, který trvá na zdůrazňování základních jistot, mýtus trvání a věčného návratu, přimknutí se k rodné krajině a jejímu řádu. Následovala kompozičně promyšlená sbírka Co zbylo z anděla (1960) a pak tři výrazné knihy poezie 60. let: Hodina mezi psem a vlkem, 1962, Smuténka, 1965 a Metličky, 1968. Každá z nich po svém prohlubovala základní skácelovské motivy a zároveň je "zjednodušovala" do podoby jakéhosi poetického mýtu. Vynucené publikační mlčení mohl přerušit až roku 1981 sbírkou Dávné prosy. Projevilo se zde Skácelovo tchnutí ke klasické veršové struktuře a k jistotám formovaným od dětství. Do sbírky Naděje s bukovými křídly (1983) zařadil soubor sta čtyřverší Chyba broskví, který v roce 1978 vyšel v nakladatelství Škvoreckých 68 Publishers. Zde stejně jako ve sbírkách Odlévání do ztraceného vosku (1984) a v posmrtně vydané sbírce A znovu láska (1991) Skácel precizoval a prohluboval své motivy - vztah k rodné Moravě, k tradici a k samotné poezii.

9. 2. 1812 - Narodil se v Praze Josef Jiří Kolář, vlastním jménem Kolář (+ 31. 1. 1896 tamtéž) - herec, režisér, překladatel a spisovatel, který byl přes svou nesnášenlivou povahu výraznou osobností českého divadla, a to nejen jako herec, ale i jako dramatik, dramaturg a režisér.

10. 2. 1432 - V Praze proběhl svatododský sněm, jehož se zúčastnili zástupci všech husitských stran. Byla přijata dohoda o započítání předběžných jednání s basilejským koncilem.

10. 2. 1947 - V Paříži byla podepsána mírová smlouva československo-maďarská, dojednaná na pařížské mírové konferenci (26. července - 15. října 1946).

10. 2. 1962 - Zemřel v Praze Max Švabinský (* 17. 9. 1873 v Kroměříži) - malíř a grafik.

11. 2. 1912 - Narodil se v Napajedlech Rudolf Firkušný (+ 19. 7. 1994 v New Yorku) - slavný klavírista.

11. 2. 1962 - Zemřel v Praze Oldřich Menhart (* 25. 6. 1897 v Praze) - knižní grafik a typograf. V ranějším období se věnoval především tvorbě písma, jím vytvořené vzorníky - jako vůbec první od českého typografa - pronikly i na světový trh: Menhartova kurzíva a antikva (1930-31), romana a italika (1934), Victory antikva a kurzíva (1942), Česká unciála, Manuscript kurzíva, Figural italika (1945-48, iniciály 1960), plakátové písmo Vajgar (1961), latinka a kurzíva Standart (1960), a to vzdor tomu, že některé nesou typicky české národopisné prvky, jiné zase stopy rukopisného písma. Ostatně na Menhartovi se oceňuje právě jeho spojení typografie s kaligrafií. Později se Menhart více věnoval grafické úpravě řady významných knih (mimo jiné Komenského Labyrintu světa a ráje srdce). Vedle množství článků vydal i řadu odborných publikací (například Regule kaligrafie, Nauka o písmu, Tvorba typografického písma). Byl také autorem grafické úpravy Prohlášení československé nezávislosti.

(red)

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

RYBÍ OSMISMĚRKA

P	O	H	M	A	K	R	E	L	A
A	V	K	U	N	E	V	I	S	Ď
R	R	Y	O	R	P	A	K	E	C
M	S	E	E	U	T	S	L	E	T
A	K	I	T	Š	N	S	M	A	N
M	L	E	Á	E	T	U	P	E	Ř
U	I	Í	D	R	S	O	S	O	L
R	P	Y	N	B	Á	E	H	Ř	I
S	A	R	A	K	L	Ú	J	Í	I
D	N	E	C	I	L	Ě	B	Í	S

AMUR
BĚLICE
CANDÁT
JESETER
KAPR
KARAS
LÍN
LIPAN
LOSOS
MAKRELA

OKOUN
PARMA
PSTRUH
SÍH
SIVEN
SLEĎ
SUMEC
ŠTIKA
ÚHOŘ

(Řešení z minulého čísla: Kafarnaum)

Jana Krajčírřiková

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wucherlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčírřiková, Ivana Kyselová, Mgr. Ervín Kukuczka, tel.: 220 398 107, fax: 220 398 123,

mail: cesky.zapas@cesh.cz, Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234 092 851, predplatne@predplatne.cz